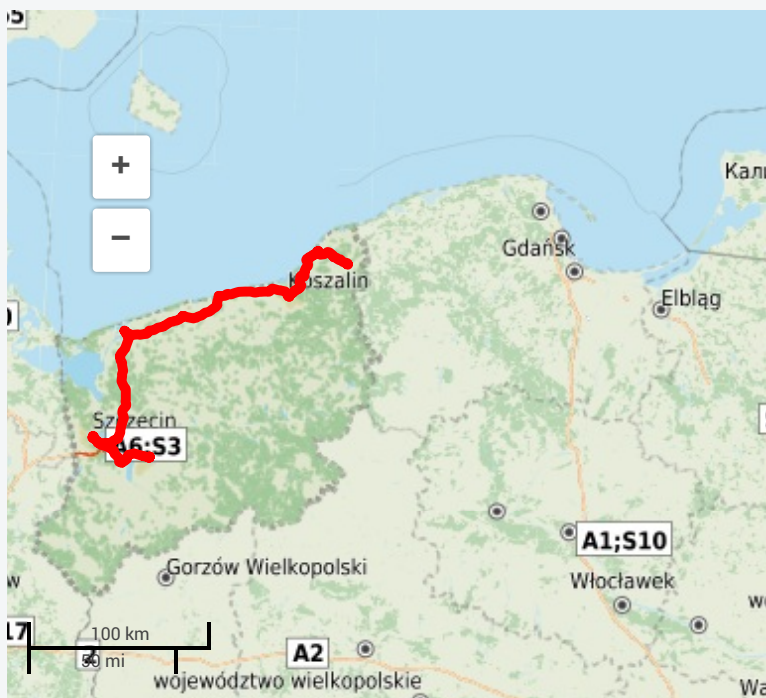

Szlak Gotyku Ceglanego

Lokalizacja

Trasa wiedzie rozpoczyna się w Stargardzie, przez Kołbacz wiedzie do Szczecina, następnie do Kamienia Pomorskiego i przez Trzebiatów, Kołobrzeg, Koszalin, Darłowo do Sławna.

Trasa wiedzie rozpoczyna się w Stargardzie, przez Kołbacz wiedzie do Szczecina, następnie do Kamienia Pomorskiego i przez Trzebiatów, Kołobrzeg, Koszalin, Darłowo do Sławna.

Europejski Szlak Gotyku Ceglanego łączy ponad trzydzieści miast, należących w swej historii do Związku Hanzeatyckiego. Z rozwojem gospodarczym i kulturalnym tych miast nierozdzielnie wiąże się zjawisko w architekturze zwane gotykiem ceglanym. To w tych miastach, zamieszkałych przez bogate mieszczaństwo zajmujące się handlem, powstawały ceglane budowle, często monumentalne katedry, klasztory, zamki, mury obronne, ale i ratusze a nawet kamienice. W Polsce gotyk ceglany dominował na Pomorzu Zachodnim i terenie dawnego państwa krzyżackiego. Oficjalnie na wykazie Europejskiego Szlaku Gotyku spośród miast województwa zachodniopomorskiego można znaleźć Kamień Pomorski, Sławno, Stargard Szczeciński i Szczecin.

INFORMACJE SZCZEGÓŁOWE

TRUDNOŚĆ TRASY

Wspaniałymi dziełami gotyku ceglanego mogą się jednak pochwalić i inne miasta. Warto więc poszerzyć zachodniopomorski szlak gotyku ceglanego przynajmniej o kilka miejscowości, wędrując od Stargardu po Sławno, odwiedzić również Kołbacz, Trzebiatów, Kołobrzeg, Koszalin i Darłowo. Szlak jest tu opisany jako samochodowy, jednak etap stargardzki jest etapem pieszym, ze względu na zagęszczenie zabytków.

Stargard to miasto, które może się poszczycić wyjątkowym bogactwem zabytków, dlatego stargardzkie hasło promocyjne „Gwiazdozbiór zabytków” jest jak najbardziej uzasadnione. Ilość zabytków nie dziwi, tym bardziej, że dzieje miasta sięgają IX wieku, kiedy tu funkcjonował jeden z pomorskich ośrodków władzy plemiennej. W czasach hanzeatyckich tutejsi kupcy działali bardzo sprawnie, Stargard wręcz zmonopolizował handel zbożem. Mieszkańcy miasta byli nie tylko znakomitymi handlarzami, ale i świetnymi żeglarzami i żołnierzami. Zamożni mieszkańcy fundowali więc miastu kościoły a także mury obronne, baszty, czatownie, stawiali też piękne kamienice. Znaczna część tych budowli zachowała się czasów obecnych. Tutejszy system fortyfikacji miejskich z basztami i bramami oraz Kolegiata Najświętszej Marii Panny Królowej Świata w Stargardzie zostały uznane za "Pomnik Historii".

Spacer wśród stargardzkich zabytków zaczynamy od wznoszącej się przy ulicy Mariackiej 1 najwspanialszej budowli tutejszego rynku – Kolegiaty Najświętszej Marii Panny Królowej Świata. To jednocześnie jeden z najpiękniejszych zabytków gotyku ceglanego w tej części Europy, a przy tym najwyższy sklepiony kościół w Polsce (32,5 m). Ta budowla dorównująca kunsztem architektonicznym europejskim katedrom była inspiracją dla innych gotyckich świątyń i świeckich budynków. Tutejszą galeryjkę triforyjną, dzieło Henryka Brunsberga, powielono budując katedrę na poznańskim Ostrowie Tumskim. Blenda stargardzka stała się zaś wyznacznikiem kręgu oddziaływania architektury tej świątyni. Szczególnie misterna, koronkowa oprawa widoczna jest na elewacji chóru i Kaplicy Najświętszej Marii Panny przylegającej do ściany północnej kolegiaty. Wspaniałymi zdobieniami są ceramiczne maski, a także charakterystyczne dla gotyku laskowania,

wimpergi i rozety. Świątynia niemal w całości jest budowlą średniowieczną, wznoszoną etapami od końca XIII wieku do końca XV w.

Stąd ruszamy na południowy zachód, przez ulicę Mariacką w kierunku Bolesława Krzywoustego, skręcamy w lewo i po około 110 m ponownie w lewo w Kazimierza Wielkiego, po niecałych 100 m jesteśmy przy budynku o numerze 13 tu znajduje się Dom Protzena, będący obecnie siedzibą Państwowej Szkoły Muzycznej. Jest to kamienica pochodząca z I połowy XV wieku, będąca wspaniałym przykładem gotyckiej kamienicy kupieckiej. Zdobiony bogato szczyt domu, zajmujący dwie trzecie jego wysokości, był widoczną oznaką zamożności jego właściciela. Charakterystyczny jest tu motyw blendy stargardzkiej, widniejącej na kościele Mariackim, powtarzający się na kilku tutejszych zabytkach.

Teraz kierujemy się ku kolejnej gotyckiej kamieniczce – z Kazimierza Wielkiego skręcamy w ulicę Kramarską, potem w lewo Grodzką i dalej w Mieszka I. Tu na skrzyżowaniu z ulicą Warowną, niemal naprzeciwko bramy Pyrzyckiej znajduje się Książnica Stargardzka, mieszcząca się w Domu Rohlederów – późnogotyckiej kamienicy kupieckiej. Budynek ten był kilkakrotnie przebudowywany, z XV wieku pochodzi oficyna, do której w XVI wieku dobudowano kamienicę główną. Budynek zdobi szczyt schodkowy, charakterystyczny dla hanzeatyckich domów kupieckich.

Tuż obok znajduje się Brama Pyrzycka - najstarszy odcinek stargardzkich murów obronnych. Dolna część bramy, z kamieni, pochodzi z XIII wieku, natomiast wyższe, ceglane kondygnacje nadbudowano w 1439 roku, zdobiąc je schodkowymi szczytami dekorowanymi blendami o zróżnicowanej formie. Po obu stronach bramy ciągną się mury obronne – na południowy wschód prowadząc do Bastei (obecnie siedziba jednego z oddziałów muzeum) i Baszty Tkaczy, natomiast na północny zachód w kierunku Baszty Morze Czerwone. Baszta Tkaczy została zbudowana w 1450 roku, jej wysokość wynosi 31 m. Zwana jest też Basztą Lodową, ponieważ przechowywano w niej lód. Basteję wzniesiono w XV wieku, jednak została zniszczona w 1945 i odbudowana w 1982 roku. Natomiast Baszta Morze Czerwone znajdująca się po drugiej stronie Bramy Pyrzyckiej, będąca

najwyższą basztą w Polsce, pochodzi z roku 1500. Kierując się ulicą Warowną (tu mieści się kilka sympatycznych restauracji, więc można się zatrzymać na mały odpoczynek) na północ od tej baszty, docieramy do ulicy Chrobrego, tu wznosi się kościół św. Jana, zbudowany tu w latach 1408 – 1464 w ramach rozbudowy dawnej kaplicy joannitów. W wyglądzie tego kościoła można znaleźć nawiązania do kościoła Mariackiego, między innymi wystrój wieży z elementami w typie stargardzkiej blendy. Po stronie północnej od kościoła rozciąga się park Bolesława Chrobrego, idąc wzdłuż parku docieramy do ulicy Portowej. W pobliżu skrzyżowania tej ulicy z ulicą Klasztorną wznosi się kolejna z czterech bram stargardzkich – Brama Młyńska, zwana też Wodną lub Portową. Ta gotycka budowla, unikatowa w skali europejskiej, uznana została w 2010 za pomnik historii. Jej dwie charakterystyczne wieże widnieją na dawnych pieczęciach i starym herbie miasta. Stąd podążamy ulicą Spichrzową, wzdłuż murów miejskich ku Baszcie Białogłównie, widocznej tuż przy zbiegu z ulicą Klasztorną. Baszta ta zwana jest tak ze względu na otynkowane na biało stożkowate zwieńczenie. Ponoć, jak głosi legenda, o białym kolorze, jak i o nazwie, zdecydował średniowieczny władca miasta, na wieść o dzielnej postawie stargardzkich kobiet. Owe białogłowy, wylewając wrzącą smołę z tej baszty na wojska najeźdźcy, skutecznie broniły miasta. Baszta Białogłówka to zabytek z pierwszej połowy XV wieku. Stąd już kilka kroków do Bramy Wałowej, która łączy w sobie elementy renesansowe i gotyckie, splatające się w harmonijną całość. Brama ta została wzniesiona w 1439 roku, przebudowana w wieku XVI i w XVII, zaś po drugiej wojnie światowej konieczna okazała się odbudowa. Od Bramy Wałowej wędrujemy ulicą Szewską, Basztową, mijamy po drodze Arsenał, wzniesiony tu około 1500 roku, zniszczony na początku XX wieku i odbudowany pod koniec lat siedemdziesiątych tegoż wieku. Przecinając ulicę Kazimierza Wielkiego wchodzimy w Strażniczą, tu widnieje kolejny pomnik historii – gotycka Baszta Jeńców, wzniesiona w XIII wieku a przebudowywana w XV i XVI. Jest to najmniejsza z tutejszych baszt, mająca wysokość 13 m. Uwagę zwraca krenelaż wieńczący jej górną część. W pobliżu baszty częściowo zachowana Basteja z II połowy XVI wieku. Na tym kończymy pobyt w Stargardzie.

Stąd kierujemy się w stronę ulicy Szczecińskiej i jedziemy w stronę Zieleniewa, przez Kobylanę Bielkowo, Nieznań do Kołbacza.

Tu znajduje się zespół klasztorny pocysterski, będący jednym z najcenniejszych zabytków architektury gotyku ceglanego na Pomorzu Zachodnim i jednocześnie pierwszą siedzibą cystersów na wschód od Odry. Budowę zachowanego do obecnych czasów kościoła rozpoczęto w początkach XIII i trwała ona do początku XIV w., później kościół był kilkakrotnie przebudowywany. Dziś widoczne są tu elementy romańskie, wczesnogotyckie i gotyckie, reprezentujące kolejne fazy budowy i rozbudowy. Funkcjonujący obecnie kościół parafialny pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa mieści się w części dawnego kościoła (prezbiterium i transepcie). Z innych zabudowań klasztornych do dziś zachowały się: piwnice i przyziemie zachodniej części klasztoru (tzw. Dom Konwersów, obecnie Dom Kultury), Dom Opata (zbudowany w I połowie XIV w., obecnie Gminna Biblioteka Publiczna) oraz dwa budynki gospodarcze z tego samego okresu (stodoła i owczarnia). Będąc w Kołbaczu warto zwrócić uwagę na powtarzający się często motyw – kołbacką rozetę, monumentalny gotycki detal architektoniczny, widniejący na szczycie fasady zachodniej kościoła, uznawaną za najpiękniejszą rozetę jaką można spotkać na wschód od Odry. Inspirowana była ona rozetami z katedr średniowiecznej Francji. Jest to ośmioramienna gwiazda otoczona mniejszymi rozetkami w kształcie sześcioliścia.

Z Kołbacza ruszamy do Szczecina, trasą Pырzycką dojeżdżamy do krajowej A10, którą podążamy przez Małą Odrzańską do Nadbrzeża Wieleckiego, dalej skręcamy w prawo w Dworcową i następnie w Świętego Ducha. Tu wznosi się gotycki kościół pw. św. Jana Ewangelisty, dawniej mający za patrona św. Jana Chrzciciela. Budowę tej świątyni rozpoczęto w pierwszej połowie XIV wieku, zakończono w połowie XV wieku, ale w latach 1700 – 1701 nieco ją przebudowano. Do roku 1527 klasztor należał do oo. Franciszkanów, po reformie stał się świątynią luterańską, w latach okupacji francuskiej (1806 – 1813) przejściowo pełnił funkcję stodoły, przechowywano tu siano. Po pracach remontowych przywrócono budynkowi funkcje

sakralne, lecz stan kościoła sprawił, iż w 1899 roku został on zamknięty, konieczne były kolejne prace remontowe. Dalsza historia kościoła była również dość skomplikowana, niemniej po generalnym remoncie w latach 2007 – 2013 odzyskał on dawną świetność i stanowi obecnie jeden z najpiękniejszych i najcenniejszych zabytków sakralnych Szczecina, oficjalnie włączonych w Europejski Szlak Gotyku Ceglanego. Na uwagę zasługuje zarówno zachowana dawna forma architektoniczna, jak i niezwykle cenne polichromie wewnątrz kościoła oraz średniowieczne płyty nagrobne umieszczone na ścianach kaplic.

Po zwiedzeniu kościoła kierujemy się do Bazyliki Archikatedralnej św. Jakuba, jedziemy więc ulicami Nową, Nadbrzeżem Wieleckim, skręcamy w ul. Ks. Kardynała Wyszyńskiego, Sołtysią, Grodzką i docieramy do ulicy św. Jakuba. Tu, pod koniec XII wieku wzniesiono najważniejszy kościół w mieście – w średniowieczu pełnił on funkcję fary miejskiej. Po reformacji był to kościół parafialny gminy luterańskiej, w roku 1944 uległ znacznym zniszczeniom i odbudowany został dopiero w latach 1972 – 1974. W 1972 stał się kościołem katedralnym diecezji szczecińsko-kamieńskiej. Poświęcenia dokonał ks. Kardynał Stefan Wyszyński 8 października 1972 roku. Prace remontowe były kontynuowane, odnowiono korpus nawowy. W latach 2007 – 2008 przebudowana została wieża, wówczas powstały na niej punkty widokowe. Na zwiedzanie bazyliki trzeba przeznaczyć sporo czasu, by móc zwiedzić liczne kaplice, z których każda kryje zabytkowe elementy godne uwagi.

Kolejnym szczecińskim zabytkiem, włączonym do Europejskiego Szlaku Gotyku Ceglanego, jest Ratusz Staromiejski. Wracamy więc ulicą Grodzką i ulicą Farną, Trasą Zamkową i ulicą Panieńską docieramy do ulicy Księcia Mściwoja, gdzie w dawnym ratuszu mieści się Muzeum Historii Szczecina, będące oddziałem Muzeum Narodowego. Budynek ten, wzniesiony w XV wieku, łączy w sobie elementy gotyckie i barokowe. Pod muzealnymi salami, w gotyckiej piwnicy mieści się obecnie restauracja.

Następny punkt Europejskiego Szlaku Gotyku Ceglanego to Kościół św. Piotra i św. Pawła. Wracamy ulicami: Panieńską, Trasą Zamkową,

następnie Tadeusza Mazowieckiego i Małopolską kierując się do Placu Świętych Piotra i Pawła. Tu, w roku 1425, rozpoczęto budowę kościoła. Już wówczas ściany budynku ozdobiono zachowanymi do dziś maskaronami, które prezentują twarze średniowiecznych mieszkańców Szczecina. Na północnej ścianie kościoła widoczna jest nisza jałmużnicza z otworem do wrzucania datków – otoczona płytami z wyobrażeniem patronów kościoła. Bardzo cenną, charakterystyczną dla tego kościoła, ozdobą jest plafon z 1703 roku autorstwa Philippa Ernsta Eichnera, obrazujących w trzech scenach chrześcijańska wizję końca świata.

Trasa wiedzie teraz do kolejnego miasta włączonego w Europejskiego Szlaku Gotyku Ceglanego, czyli Kamienia Pomorskiego: wyjeżdżamy ze Szczecina drogą krajową nr 10, dalej na DK nr 6/E28, za Goleniowem jedziemy na północ drogą E65, przez Babigoszcz, Przebiernów, w Parłowie kierujemy się na Kamień Pomorski drogą wojewódzką 107. W Kamieniu Pomorskim jedziemy ulicą Szpitalną, Mickiewicza i Żeromskiego na Plac Katedralny. Tu wznosi się konkatedra św. Jana Chrzciciela, ufundowana w roku 1176 przez Kazimierza I, księcia pomorskiego, kiedy to do Kamienia przeniesiono z Wolina siedzibę biskupów pomorskich. Początkowo był to budowla w stylu romańskim, po zniszczeniach w 1308 roku przystąpiono do jej odbudowy, już w stylu gotyckim. W 1419 roku dobudowana została kaplica, pod koniec XV wieku – kapitularz. Gotycka wieża została zburzona w 1802 roku, pół wieku później wzniesiono neogotycką dzwonnice, a w 1934 przy renowacji katedry zmieniono wygląd wieży. Obecnie budowla łączy w sobie cechy romańskie, wczesnogotyckie, gotyckie i neogotyckie, w wyposażeniu wnętrza dominuje zaś barok.

Z Kamienia Pomorskiego trasa prowadzi do Trzebiatowa. Kierujemy się ulicą Szpitalną i Gryficką na drogę wojewódzką nr 103 przez Świerzno, Cerkwicę (tu również znajduje się gotycki kościół pw. kościół Najświętszego Serca Pana Jezusa z przełomu XIV i XV wieku). Do Trzebiatowa wjeżdżamy ulicą Kamieniecką i jedziemy dalej ulicą Wojska Polskiego i Sienkiewicza, dojeżdżając do jednego z ciekawszych miejsc Trzebiatowa. Wprowadźcie żadnego z wielu zabytków tego miasta nie włączono w Europejski Szlak Gotyku Ceglanego,

jednak tutejsze Archidiecezjalnym Sanktuarium Maryjnym Matki Bożej Trzebiatowskiej, czyli Kościół Macierzyństwa Najświętszej Marii Panny, wzniesiony na przełomie XIV i XV w., jest pięknym przykładem gotyku. W tym kościele znajduje się jeden z najstarszych zachowanych w Polsce dzwonów, wykonany w 1399 roku. Wieża świątyni służyła zaś w średniowieczu za latarnię morską, dzięki jej wysokości (90 m) kościół znajduje się na 14 miejscu listy najwyższych kościołów w Polsce.

Kolejnym miastem na trasie jest Kołobrzeg. Z Trzebiatowa wyjeżdżamy ulicą Wojska Polskiego, Mostową i dalej Kołobrzeską, kierując się drogą wojewódzką nr 102, przez Gołańcz Pomorską, Bogusławiec, Zieleniewo i wjeżdżamy ulicą 6 Dywizji Piechoty do Kołobrzegu. Dalej ulicą Trzebiatowską, Młyńską, Szpitalną, Łopuskiego, Rzeczną, Narutowicza docieramy do ulicy Mariackiej – tu wznosi się Konkatedra Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny, popularnie zwana kościołem Mariackim. Jest to świątynia wzniesiona w XIV wieku w stylu gotyckim i rozbudowywana przez następne dziesiątki lat. Ostateczny wygląd kościół uzyskał w zasadzie pod koniec XV wieku, jednak był kilkakrotnie niszczone w efekcie działań wojennych, prace remontowe wymuszało również osiadanie gruntu, na którym został zbudowany. Podziwiając architekturę zewnętrzną, warto zwiedzić też wnętrze konkatedry, zwracając uwagę m. in. na wspinały gotycki siedmioramienny świecznik z 1327 roku, chrzcielnicę z 1355 i trzy gotyckie ołtarze wykonane około 1500 roku, gotyckie krucyfiksy i pięknie zdobione stalle.

Z Kołobrzegu kierujemy się ulicą Rzeczną, Kamienną, Koszalińską i dalej Drogą Krajową nr 11 do Koszalina. Do miasta wjeżdżamy ulicą Morską i jedziemy dalej Morską, Kresowian, Franciszkańską, Dąbrowskiego i Podgroziem, Młyńską, dotrzeć do ulicy Kardynała Wyszyńskiego. Tu widoczna jest już koszalińska katedra Niepokalanego Poczęcia NMP. To najstarszy tutejszy zabytek, zbudowany w latach 1300 – 1333, gotycka trzynawowa bazylika z czterokondygnacyjną, masywną wieżą. We wnętrzu uwagę zwraca pięknie wyprofilowane sklepienie gwiazdziste, późnogotyckie drewniane figury świętych z 1512 roku, wczesnogotycka chrzcielnica - wykuta przez rzeźbiarzy gotlandzkich w XIII w. oraz wiele innych

elementów wyposażenie, pochodzących z różnych epok, które przez setki lat wzbogacały koszalińską katedrę.

Z Koszalina wyruszamy w kierunku Darłowa: ulicą Młyńską, Fałata, Gdańską i dalej drogą wojewódzką nr 203 przez Gorzebądź, Suchą Koszalińską, Iwięcino (tu znajduje się pocysterski kościół z końca XIV wieku), Jerzyce, Porzecze. Do Darłowa wjeżdżamy Aleją Wojska Polskiego, na rondzie Zbysława Góreckiego skręcamy w ul. Skłodowskiej i docieramy do placu Zamkowego. Tu w XIV wieku, w czasach, gdy Darłowo nawiązało współpracę z Hanzą, wzniesiono gotycki zamek. Został on po stu latach przebudowany przez Eryka Pomorskiego na wzór zamku Kronborg. Zamek Książąt Pomorskich w swej burzliwej historii należał do Danii, do Prus, ponownie do Danii. Już w 1930 roku zostało zorganizowane tu muzeum, które przetrwało działania wojenne i już 1 lipca 1945 wznowiło działalność jako Muzeum Regionalne. Obecnie można tu zwiedzić wnętrza zamkowe z wieloma wystawami tematycznymi, między innymi ekspozycję prezentującą historię zamku i ziemi darłowskiej.

Zwiedziwszy zamek ruszamy dalej – w odległości około 450 m znajduje się gotycki Kościół Mariacki. Dojście / dojazd z placu Zamkowego ulicami: Zamkową, Morską, Wenedów. Budowę tego kościoła rozpoczęto w 1321 roku, wówczas był to kościół NMP Wniebowziętej. Świątynia była kilkakrotnie przebudowywana po pożarach: w roku 1585, 1624, 1679 i 1722. W XVI-XVIII w. nadbudowano dodatkowe górne kondygnacje wieży i pomieszczeń nad zakrystią. W latach 1540 – 1945 świątynia była użytkowana przez protestantów, w sierpniu 1945 kościół przejęli franciszkanie, w 1962 roku kościół zmienił wezwanie - patronką świątyni stała się Matka Boża Częstochowska.

Trzecim zabytkiem darłowskim na trasie jest kościół św. Gertrudy. Docieramy do niego spod kościoła mariackiego ulicami: Wenedów, Wałową, Powstańców Warszawskich i Ojca Damiana Tynieckiego. Ta gotycka budowla jest dawną kaplicą cmentarną, zbudowaną na planie sześcioboku, otoczonego dwunastobocznym, niższym obejściem. Ponieważ nie zachowały się dokumenty dotyczące powstania świątyni, początki jej historii nikną w mroku przeszłości a historycy spierają się o to,

kiedy mogła być wzniesiona i jakie wpływy skandynawskie, czy angielskie, były inspiracją dla jej projektu budowlanego. Warto zwiedzić tę świątynię wewnątrz, nietypowy kształt, gwiaździste sklepienie, polichromie, drewniane empory z XVII/XVIII wieku i wiele innych elementów wyposażenia wywierają niezapomniane wrażenie.

Ostatni etap trasy wiedzie do Sławna. Z Darłowa wyjeżdżamy spod kościoła św. Gertrudy ulicami: o. Tynieckiego, M. Curie – Skłodowskiej i kierując się drogą wojewódzką nr 205, jedziemy Aleją Wojska Polskiego, Leśną, dalej przez Stary Jarosław (tu znajduje się zabytkowy kościół pw. Krzyża Świętego z przełomu XIV/XV wieku) i docieramy ulicą Morską do Sławna. Tu jadąc ulicami Armii Krajowej, Mickiewicza i Tadeusza Kościuszki podjeżdżamy w pobliże kościoła pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny. Ta gotycka budowla została wzniesiona w latach 1326 – 1364 z fundacji księżnej Zofii, żony Barnima IV. Początkowo kościół należał do joannitów, po okresie reformacji był świątynią protestancką, po II wojnie światowej powrócił do katolików. Poza piękną gotycką architekturą budynku, warto zwrócić uwagę na skromne wyposażenie wnętrza – zabytkową misę chrzcielną z XVI wieku, chrzcielnicę z XVIII wieku.

Do gotyckich zabytków Sławna należą również pozostałości murów obronnych – piętnastowieczne bramy miejskie: Koszalińska i Słupska. Bramy te znajdują się na krańcach ulicy Basztowej – na południowym - Koszalińska, na północnym – Słupska. Po zwiedzaniu kościoła, kierujemy się na południe ulicą Jedności Narodowej i dochodzimy wprost na Bramę Koszalińską. Od tej bramy ulica Basztowa (przechodząc na krótkim odcinku w ulicę Rapackiego) prowadzi w kierunku Bramy Słupskiej. Obie bramy są zbudowane na rzucie kwadratu, mają pięć kondygnacji i są zwieńczone schodkowymi szczytami i zdobne wysmukłymi blendami, w których widnieją otwory strzelnicze. W Sławnie kończy się zachodniopomorski odcinek Europejskiego Szlaku Gotyku Ceglanego. Inne polskie miasta znajdujące się na tym szlaku to: Chełmno, Gdańsk, Grudziądz, Olsztyn, Płock i Toruń.

KOMENTARZE

Zaloguj się, aby dodać komentarz.

**PROGRAM
REGIONALNY**
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

**Pomorze
Zachodnie**

**UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ
ROZWOJU REGIONALNEGO**

Projekt współfinansowany przez Unię Europejską z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 - 2013.